

De globalisering, de vergrijzing, de Europese Unie... het zijn maar enkele van de dooddoeners die je steeds opnieuw te horen krijgt als je vragen durft stellen bij de neoliberale politiek. Openbare diensten privatiseren? Moet van Europa! Langer en harder werken? Moet als we de vergrijzing de baas willen kunnen! Steeds lagere lonen? Moet als we ons hachje wil redden in de internationale concurrentie! Politici en media slaan je ermee om de oren: als we de 21ste eeuw willen overleven moeten we beknibbelen op onze lonen en sociale voorzieningen en moeten we de bedrijven in de watten leggen met miljarden euro's lastenverlagingen. Het enige gevolg van deze politiek is echter dat de rijken rijker en de armen armer worden.

Laat je niets wijsmaken, beste lezer. De waarheid luidt dat we in dit land steeds meer welvaart creëren, maar dat we die welvaart steeds minder herverdelen. De totale koek nam toe maar het deel van de koek dat naar lonen en uitkeringen gaat, is tijdens de laatste 25 jaar met zo'n 10 procent gedaald. Met andere woorden: 25 jaar inleveringen en soberheid heeft ertoe geleid dat de werkende mensen, de gepensioneerden, de werklozen er met z'n allen op achteruitgingen en dat aan de andere kant de aandeelhouders steeds grotere winsten opstreken. Bovendien worden die winsten steeds minder belast en kregen de bedrijven van de regering Verhofstadt-Vanden Bossche reeds voor miljarden fiscale cadeaus. Het verhaaltje dat er geen geld is en dat we dus verplicht zijn om in te leveren klopt helemaal niet: er is geld genoeg in dit land, alleen moeten we de verdeling van de koek terug bekijken.

De feiten geven deze analyse overigens meer dan gelijk. Recent nog hoorden we dat de 97 Belgische beursgenoteerde bedrijven samen een winst van 18 miljard euro lieten optekenen in 2005. Tijdens de komende maanden zullen de aandeelhouders daarvan 7,4 miljard uitgekeerd krijgen. Tijdens datzelfde jaar 2005 betoogden 100.000 mensen door de straten van Brussel om te protesteren tegen het generatiepact, dat in naam van de vergrijzing nog maar eens extra-inspanningen van de werkende mensen verwacht. Een vergrijzing, die volgens onverdachte berekeningen tegen 2030 een meerkost van 9 miljard euro vraagt. Welnu, hoe kan het nu een probleem zijn om tegen 2030 een spaarpotje van 9 miljard euro aan te leggen, als enkel in 2005 al 97 bedrijven een winst van 18 miljard laten optekenen? Waarom zouden we met z'n allen langer moeten werken -en dus minder van het leven ge-nieten- als blijkt dat enkel de opgestreken dividenden van de aandeelhouders van één enkel jaar zowat volstaan om het probleem van de vergrijzing de baas te kunnen? Nogmaals, het is enkel en alleen een discussie over de verdeling van de koek. Je hoeft toch geen revolutionair te zijn om dit standpunt te verdedigen!

En toch beet de beweging tegen het generatiepact grotendeels in het zand. Heel wat politici en opiniemakers omschreven de manifestanten zelfs als "egoïsten". Straffe koffie: zij die een progressieve, maatschappelijke herverdeling van de welvaart voorstaan zijn de "egoïsten" en zij die met de miljarden gaan lopen die we nochtans samen het geproduceerd zijn de "verantwoordelijken". Dit is de wereld op zijn kop. De Franse studenten en vakbonden hebben de voorbije maanden getoond dat het niet enkel mogelijk is om die neoliberale politiek te betwisten, maar ook om een overwinning binnen te halen. De neoli-berale politiek moet stoppen! Bij een volgende strijd moeten we, net als in Frankrijk, doorgaan tot de finish. Ons leven is meer waard dan hun winst!